

VIII. Det særlige politiske udvalg.

med staten Israels fortsatte eksistens, og at flygtningene hovedsagelig måtte absorberes af de arabiske lande på samme måde, som det havde været tilfælde for 50 millioner flygtninge andetsteds i verden efter 2. verdenskrig.

Udvalgets formand fremsatte derpå — efter at have sikret sig indforståelse fra alle sider — en appel til medlemslandenes regeringer om at øge bidragene til UNRWA på den forestående bidragskonference.

Efter at der på bidragskonferencen den 30. november 1970 alene blev givet tilsagn om bidrag fra 43 lande, herunder om øgede bidrag fra blot 12 lande, med det resultat, at det forventede underskud for 1971 ville komme til at udgøre knap 6 millioner dollars, erklærede UNRWAs generalkommisær, at udfaldet nødvendiggjorde dels en række nedskæringer inden for undervisnings- og hjælpetjenesterne, dels at de arabiske værtslande måtte være indstillet på at overtage en væsentlig del af den økonomiske byrde vedrørende sundheds- og sanitetstjenesten. Selv efter disse forholdsregler ville underskuddet ikke ganske kunne elimineres i 1971.

Denne erklæring gjorde et stærkt indtryk, ikke mindst på værtslandenes repræsentanter, og Jordan — støttet af bl. a. Libanon og Kuwait — slog til lyd for tanken om, at der skulle afholdes en ekstraordinær generalforsamling til drøftelse af UNRWAs finansielle problemer.

Også FN's generalsekretær kom til stede i udvalget og rettede en appel til alle medlemslande om at yde bidrag, henholdsvis forhøje allerede afgivne tilsagn om bidrag, til UNRWA — en appel som han gentog på generalforsamlingens sidste dag.

I tilslutning til de nævnte erklæringer rettede Norge en opfordring til de regeringer, som ikke er regelmæssige bidragydere, om at yde bidrag og bekendtgjorde, at Norge selv overvejede en ny forhøjelse af sit i forvejen med 100 pct. øgede bidrag for 1971. Endvidere opkastedes tanken om at lade en del af UNRWAs udgifter afholde over FN's almindelige budget. Endelig fremlagde Norge et resolutionsforslag om oprettelse af en arbejdsgruppe til undersøgelse af mulighederne for at give UNRWA et mere stabilt finansielt grundlag, jfr. nedenfor under III.

B. De politiske spørgsmål.

Grundtemaerne var som i tidligere år Israels eksistensberettigelse og forholdene i de af Israel besatte områder. Oplæggene kom fra repræsentanterne for de to ovenfor nævnte palæstinensiske organisationer.

Den såkaldte Palæstina-delegations repræsentants tale var polemisk. Omend der indledningsvis udtryktes anerkendelse af USAs økonomiske bidrag til UNRWA og skuffelse over, at Sovjetunionen og andre socialistiske lande — bortset fra Jugoslavien — ikke havde ydet noget bidrag siden 1950, var hovedindholdet et angreb på Israel og USA. FN gjorde sig skyldig i hykleri og dobbeltspil ved at anerkende princippet om selvbestemmelsesret uden at udstrække dette til palæstinenserne, ved at fordømme erhvervelse ved erobring og samtidig udstyre Israel med anerkendelse og suverænitæt, og ved at fordømme folkedrab og apartheid og samtidig tolerere, at dette finder sted overfor palæstinenserne. FN betragtede ikke palæstinenserne som et folk, men blot som flygtninge. Ambassadør Jarrings mission betegnede som uretfærdig og ulovlig — omend der udtryktes anerkendelse for ambassadøren personlig. Tanken om oprettelse af en palæstinensisk stat bestående blot af den såkaldte vestbred afvistes.

Hovedtemaet i indlægget fra Palæstinas Befrielsesorganisation (PLO) var en fastslåelse af det palæstinensiske folks eksistens som en nation og som en af de vigtigste parter i Mellemøst-konflikten. „Den palæstinensiske revolution“ havde sikret dette folk sympati, støtte og solidaritet fra alle revolutionære kræfter i verden, og det var gået styrket ud af de interne kampe, der havde fundet sted i Jordan i september. Stillingen var blevet befæstet bl. a. ved skabelsen af større enighed inden det palæstinensiske folks rækker; øst- og vestbredden af Jordanfloden måtte udgøre en enhed. Taleren fastslog, at kun PLO repræsenterede det palæstinensiske folk, og at dette forhold var anerkendt af et stort flertal af verdenssamfundets medlemmer. I konsekvens heraf burde verden imødekomme kravet om at give Palæstina tilbage til palæstinenserne. Enhver drøftelse, der tog sit udgangspunkt i sikkerhedsrådets resolution 242 fra november 1967, ville være illusorisk.